

ת"ד 1522/03/20 - מדינת ישראל נגד עמית דוידוף

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 1522-03-20 מדינת ישראל נ' דוידוף
בפני כבוד השופט ארנון איתן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמית דוידוף

הנאשמת

הכרעת דין

1. על פי כתב האישום ביום 16.11.2019 או בסמוך, נהגה הנאשמת ברכב נושא לוחית רישוי 87-855-33 (להלן: "הרכב") מכיוון חניון מתחם התחנה, לכיוון דרך חברון בירושלים. צוין, כי בקטע הכביש בו נהגה יש נתיב נסיעה אחד, ובו מסומן תמרור 813 ("המשך ימינה בלבד") תקין ונראה היטב לעיני הנהגים.
2. באותה שעה נסע מר ביקל אברהם על אופנוע נושא לוחית רישוי 10-868-12 (להלן: "האופנוע") בדרך חברון, והגיע בסמוך לאותו המקום- מימין לכיוון נסיעת הנאשמת.
3. נטען, כי הנאשמת נהגה ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, החלה לבצע פנייה שמאלה מנתיב שממנו אסורה הפנייה שמאלה מבלי שהבחינה באופנוע, חסמה את נתיב נסיעתו, וכתוצאה מכך אירעה התנגשות בין הרכב לאופנוע.
4. עוד צוין, כי באותה שעה במהלך הפנייה אותה ביצעה הנאשמת, חצתה הנאשמת קו הפרדה רצוף כפול, תקין ונראה היטב לעין.
5. כתוצאה מהתאונה נפגע רוכב האופנוע וכלי הרכב ניזוקו.
6. לנאשמת מיוחסות העבירות הבאות: נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף בדרך, לפי תקנה 36 ג לתקנות התעבורה תשכ"א 1961- (להלן: "תקנות התעבורה"), נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961. התנהגות הגורמת נזק, לפי סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, ונהיגה שלא בכיוון החץ, לפי סעיף 36(ד) לתקנות התעבורה.
7. ביום 21.10.2020 הודיעו הצדדים, כי קיימת ביניהם הסכמה דיונית לפיה הנאשמת תודה בעובדות כתב האישום

מלבד המילה "ברשלנות" (סעיף 4 בכתב האישום), כאשר המחלוקת תצטמצם לשאלה - האם בנסיבות אלו נכון היה לייחס לה עבירה של נהיגה בקלות ראש, שמא כעמדת ההגנה, עבירה מופחתת של חוסר זהירות לפי סעיף 21 ג לתקנות התעבורה. סוכם בעניין זה, שהצדדים יגישו סיכום בכתב, כאשר בלא קשר להכרעת הדין שתינתן, יעתרו הצדדים במשותף להטלת עונש מוסכם של פסילה למשך 89 יום, פסילה למשך 3 חודשים וזאת למשך 3 שנים וקנס בסך 180 ₪.

8. בסיכומיה עמדה המאשימה על השוני שבין הוראות החוק השונות, וכן התייחסות הפסיקה בהקשר זה. על פיה, במקרים בהם הוכח, כי הנאשם הפר חובה ספציפית שהוטלה עליו, רשלנותו תהא גבוהה יותר, אז גם תיוחס לו עבירה בהתאם לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, כבענייננו.

9. הוסף, כי במקרה דנן, הפרה הנאשמת שתי הוראות חוק, עת פנתה שמאלה מקום בו קיים תמרור המורה על נסיעה ימינה בלבד, וכן חצתה קו הפרדה רצוף, ועל כן יש לקבוע כי רף הרשלנות הינו גבוה, נתון המבסס מסקנה, אודות נהיגה רשלנית בהתאם לסעיף 62(2) לפקודה.

10. מנגד, ולשיטת ההגנה, יש לייחס לנאשמת כאמור עבירה מופחתת של נהיגה בחוסר זהירות, בהתאם לסעיף 21(ג) לתקנות התעבורה. לשיטתה, סעיף 4 מייחס לנאשמת יסודות עובדתיים זהים - הן של "רשלנות" והן של "קלות ראש" נתון עובדתי כפול שאינו נדרש, ובפועל מחמיר את מצבה של הנאשמת. נטען, כי ייחוס סעיף מחמיר, בו ניתן לעשות שימוש בסעיף מקל יותר (בגין אותה מסכת עובדתית) פוגע בעקרונות הצדק וההגיונות המשפטיים. ההגנה הפנתה למספר פסקי דין, בהם קבעו בתי המשפט, כי נכון לייחס לנאשמים עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, חלף נהיגה בקלות ראש. בהקשר זה מפנה ההגנה למספר נתונים שיש בהם, כך לדבריה, להטות את הכף בעד אימוץ עמדתה: ראשית, פירוט בכתב האישום אודות התקיימותו של היסוד הנפשי הנדרש לצורך ייחוס עבירה מחמירה בכתב האישום. שנית, בהשוואה לתיקי תאונות דרכים בהם הגיעה המאשימה להסדרי טעון הכוללים את שינוי הוראת החיקוק לעבירה מופחתת של נהיגה בחוסר זהירות, חלף עבירה של קלות ראש.

11. בהקשר למקרה שבפנינו, נטען כי כתב האישום אינו מייחס לנאשמת חבלה של ממש, ואף אינו מציין איזה נזק נגרם לכלי הרכב, ואף מטעם זה יש להורות על ייחוס עבירה מופחתת. הוסף, כי התביעה נמנעה מלהציג הנחיות על פיהן היא פועלת ולפיהן מחליטה איזה סעיף אישום מבין השניים ייוחס לנאשמת בכתב אישום. בהקשר זה נטען כי המאשימה נמנעה מלנמק מדוע היא עורכת הסדרי טעון מקלים במקרים דומים, הכוללים תיקון כתבי אישום לעבירה של נהיגה בחוסר זהירות. נטען גם, כי אף בהתאם להנחיות פרקליט המדינה (הנחיה מספר 3.1 הכנה וניסוח כתבי אישום), יש לייחס סעיף חוק אחד בגין מעשה אחד, ובמקרה זה ייחסו לנאשמת מספר עבירות בגין מסכת עובדתית אחת.

דין ומסקנות:

12. טרם אחל בדיון, ראיתי להעיר כי בהתאם לסיכום הדיוני שבין הצדדים, נדרש בית המשפט להכריע בשאלה, האם בנסיבות המקרה דנן, ובהעדרה של מחלוקת עובדתית, יש לייחס לנאשמת את העבירה שבכתב האישום, שמא עבירה מופחתת של חוסר זהירות. עניינים הנוגעים במדיניות התביעה באשר להגשת כתבי אישום במקרים דומים, ייחוס עבירות שונות, וכן שיקולים הנוגעים בהגעה להסדרי טעון במקרים אחרים, אינם חלק מדיון זה, ודי אם אציין,

כי כלל ידוע כי התביעה הינה סוברנית להחליט איזה סעיף אישום יש לייחס לנאשם, זאת בהתאם לחומר הראיות המצוי בידה. בענייננו, וכפי שסוכם, ההחלטה תינתן על בסיס אותן עובדות שפורטו בכתב האישום, בהן הודתה הנאשמת. בנוסף, שיקולים הנוגעים להסדרי טעון הנערכים במקרים דומים, אף הם מחוץ לדיון, זאת בהעדר יכולת לבחון את אותם שיקולים שעמדו בבסיס אותם הסדרים.

13. באשר לשאלה שבמחלוקת, ובהעדר מחלוקת עובדתית כאמור, סבורני, כי העבירה שיוחסה לנאשמת בכתב האישום, אכן משקפת את העובדות המפורטות בו, וזאת משום מידת הרשלנות שבמעשה, בלא קשר לתוצאות התאונה.

14. תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, קובעת כדלקמן:

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך." (להלן: "התקנה" או "תקנה 21(ג)").

סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961, נאמר:

"נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המכסימלית שנקבעה;" (להלן: "סעיף 62(2)" או "הסעיף").

15. לצד סעיף זה, מופיע סעיף 38 הקובע על דרך הכלל עונש פסילה מינימלי למשך שלושה חודשים, וזאת ביחס לאחת מהעבירות המפורטות בתוספת השנייה, שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם או ניזוק רכוש.

16. במספר פסקי דין שניתנו בבית המשפט לתעבורה, התוו מספר כללים, על פיהם ניתן לאבחן בין הסעיפים השונים. כללים אלו נוגעים בעיקר, במידת הרשלנות שבמעשה המיוחס לנאשם, ו/או היסוד הנפשי שבעבירה. כך לדוגמה בעבירה של נהיגה בקלות ראש, יש לבסס מידה של פזיזות או מעשה רשלנות גבוה, המגיע עד כדי קלות דעת, וזאת, בשונה מתקנה 21 (ג) אשר אינה דורשת כתנאי להרשעה הוכחת יסוד נפשי, אלא רשלנות בלבד. סעיף 62 (2) דורש כתנאי להרשעה מודעות לתוצאות המעשה. (ראו לדוגמה "ת"ד 10504/03 מדינת ישראל נ' ויצמן יובל (לא פורסם), ת"ד 13599/02 מדינת ישראל נ' בנטל גד (לא פורסם), ת"ד 1388/02 מדינת ישראל נגד הר לבן ורדית (לא פורסם)).

17. במסגרת ת"ד 13143/01 מדינת ישראל נ' ישראל דוד (לא פורסם), נקבע כי סעיף 62(2) מחייב התנהגות בדרגת רשלנות גבוהה, כגון התעלמות מתנאי הדרך (ההדגשה שלי א.א.).

18. אם כן, ייחוס עבירה של נהיגה בקלות ראש, בשונה מעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, יילמד מנסיבות המקרה עצמו, ומידת הרשלנות שבמעשה.

19. לטעמי, הפעולות בהן נקטה הנאשמת באירוע, כמתואר בכתב האישום, הינן במידת רשלנות וחומרה גבוהים, ובדין

יוחסה לה עבירה של נהיגה בקלות ראש.

20. הנאשמת שנסעה בקטע כביש בו קיים נתיב נסיעה אחד, ובו תמרור (בו הבחינה) המורה לה על המשך נסיעה לכיוון ימין בלבד, ביצעה פנייה שמאלה בניגוד להוראת התמרור, תוך שהיא חוצה קו הפרדה רצוף, תקין ונראה היטב לעיניה. פעולות אלו מצדה, מבססות לטעמי יסוד נפשי של פזיזות (לפחות) או מעשה רשלני חמור, שהוביל להתרחשותה של התאונה- פגיעה וחבלה ברוכב אופנוע שנסע מימין לכיוון נסיעתה.

21. מעשים אלו חוצים את רף חוסר הזהירות אל עבר העבירה שיוחסה לה בכתב האישום- נהיגה בקלות ראש.

22. לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה. בהעדר מחלוקת ביחס לעבירות הנוספות שבכתב האישום, הרי שאני מרשיע את הנאשמת גם בהן.

23. בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי צירוף מספר עבירות בכתב האישום (לבד מ"קלות ראש") בגין אירוע אחד, הינו מתבקש ואין מניעה לכך, נוכח התיאור העובדתי עליו הנאשמת כאמור אינה חולקת.

24. המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים.

25. הצדדים יעבירו בתוך 7 ימים, טעון קצר בכתב לעניין העונש (בנסיבות בהן קיים הסדר עונשי סגור), כאשר לאחר מכן יינתן גזר דין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ה' חשוון תשפ"ב, 11 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.